

stekjole ned fra Loftet for at banke den for Støv og Mug, og det var let at skønne af den haardhændede Maade, hun gjorde det paa, at hun ikke følte noget særligt derved. Saadan var hun nu engang! Selv havde han ikke følt sig vel tilpas, før Kjolen igen hang i Fred paa Loftet. Endnu hændte det ham mangel Nat, at han i Drømme saae sig selv staa foran Alteret i sin gamle Kirke og hørte Menighedssangen tone under de hvide Hvælvninger til Lærer Jensens Orgelspil; og naar han da vaagnede, mærkede han, at hans Kinder var vaade. Nu havde Stine i sit sidste Brev spurgt ham, om de ikke skulde sælge Kjolen. Den var jo til ingen Nytte, skrev hun. Den hang deroppe under Hanebjælken som en hængt Mand og skræmmede Børnene. En omløbende Sjakrer havde budt hende tredive Kroner for den og desuden fire Kroner for hver af Kraverne. Hun vilde saa købe Tørv for Pengene.

Han kunde ikke faa sig til at svare. Skønt han med Bekymring tænkte paa de haarde Vinterstorme og paa Stines slemme Gigt, som forværredes i det gamle, utætte Hus, gik han i sit Brev udenom Sagen paa den Maade, at han bad hende om at anvende Halvdelen af de Penge, han her sendte hende, til at købe Tørv for.

„Og sørg saa for at tætte Vinduerne godt, inden Kulden kommer,“ skrev han. „Og hold Yderdøren lukket, naar Vinden staar paa! Det sparer ogsaa paa Ildebrændslet. Og bitte Kjesten, som ligger med ondt i Halsen! Sig hende fra mig —“

I det samme blev der banket, og hans Vært, den gamle Skomager, stak Hovedet ind.

„Er De visibel? . . . Her er en Herre!“

En fremmed Mand traadte ind og hilste. Det var Johannes Gaardbo. Mads Vestrup genkendte ham, endnu før den anden havde nævnet sit Navn. Blodet steg ham til Hovedet, og han stirrede paa den unge Præst med glubsk Mine.

„Jeg veed ikke, om De husker, at vi engang tidligere har truffet hinanden?“ begyndte Johannes Gaardbo. „Det var i Sommer ved Mødet i Strige Skov.“

„Jeg har ikke glemt det.“